

Ohlédnutí za uplynulými sedmi lety působení na škole

Jsem šťastný člověk, ať už to zní někomu otřepaně či-li nic. Tomuto hodnocení se nevymyká ani moje poslední profesní etapa, strávená na Zeleném pruhu.

Kantorské řemeslo bylo vždy jaksi specifické a na řadě míst světa je dodnes spíše misionářskou nebo snad charitativní prací více než karierní cestou k blahobytným zítřkům, což bohužel platí i o České republice, nicméně tento fakt odradí jen ty, kteří s pedagogickou prací vnitřně nerezonují a pravděpodobně by jim dlouhodobě nevyhovovala ani za mnohonásobně lepší platové ohodnocení. Pokud se tedy odpoutám od těchto "konzumních" hledisek, je kantořina zejména v učňovském školství skutečnou interakcí s mladými lidmi, dialogem, na jehož pozadí krystalizuje to podstatné - člověk s jeho přirozeně rozvíjenými dovednostmi. Nejedná se totiž o školství elitářské, arogantní, dobovými trendy ohýbané a zpolitizované, které na odív vystavuje patenty na pravdu a produkuje agitátory nových "-ismů", ať už se píše jakýkoliv rok. Učňovské školství je ukotvené v něčem, co dalece přesahuje jednu lidskou generaci a je prosté módních výstřelků. Učí mladé postavit se k práci a být přínosem svému národu potažmo lidstvu. Řemeslo nezná hranice ani ideologie. Je odrazem toho, co přirozená kreativita lidského ducha vytvořila napříč pokoleními. Toho jsem si vážil a vážím.

Strávil jsem sedm let v dobré společnosti a jsem za ně vděčen. Nebýt naléhavých osobních a rodinných důvodů, těžko bych hledal důvod ke změně. Každému zájemci o práci v učňovském školství, zejména pak na Zeleném pruhu, bych tuto profesní i lidskou zkušenost doporučil.

S poděkováním všem kolegům a přáním všeho dobrého do dalších let

O. Marek